

ΕΤΟΣ 51ον

28 Δεκεμβρίου 2003

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 52 (2639)

Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

*«Ότε δέ εὐδόκησεν ὁ Θεός ὁ ἀφορίσας με
ἐκ κοιλίας μητρὸς μου...»*

Τὴν πρώτη Κυριακή μετὰ τὰ Χριστούγεννα ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, τοῦ γιοῦ τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου καὶ τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ. Εἶναι τρία πρόσωπα πού σηματοδοτοῦν τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ νόμο στὴ χάρη· εἶναι πρόσωπα πού σηματοδοτοῦν τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ νόμο στὴ χάρη· εἶναι πρόσωπα τὰ ὁποῖα εἶχαν μιά στενὴ σχέση μὲ τὸ Χριστό, διότι ἔζησαν ὁ καθένας μ' ἓναν ιδιαίτερο τρόπο τὸ ἔλεος, τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴ δόξα Του· Τὸν γνώρισαν ὡς «τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ» (Ψαλμὸς 97), «πρότερον μὲν» –ὁ Δαβίδ– «ἄσαρκον ὡς Λόγον, ὕστερον δέ» –ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἰάκωβος– «δι' ἡμᾶς σεσαρκωμένον» (Παρακλητική).

Στάσεις ἀπέναντι στό Χριστό

Ἡ μετάβαση ὁμως ἀπὸ τὸ νόμο στὴ χάρη δέν ἔγινε χωρὶς τριγμούς σέ πολλὲς συνειδήσεις. Ὁ Χριστός γιὰ πολλοὺς ἦταν (καὶ εἶναι) «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Ἐν περιορισθοῦμε μέσα στὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ θά δοῦμε ὅτι σέ σχέση μὲ τὸ Χριστό ἐμφανίζονται διάφορες κατηγορίες ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν, γιὰ παράδειγμα, αὐτοὶ πού προγεύονταν μὲ τὸ προφητικὸ χάρισμα τοὺς καρπούς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἦταν ὁ Δαβίδ. Ὑπάρχουν αὐτοὶ πού ζοῦσαν σιωπηλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἀφοῦ ξεπέρασαν τὸ «γράμμα» πού «ἀποκτείνει» καὶ ἔφθασαν μέχρι τὴν τελειότητα τῆς εὐαγγελικῆς δικαιοσύνης, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἰωσήφ. Ἐπίσης, ὑπάρχουν αὐτοὶ πού ἀγαποῦσαν τίς «πατρικὲς παραδόσεις», ἀλλὰ δέ δίστασαν νά ἐγκαταλείψουν τὴ «σκιά τοῦ νόμου» καὶ νά περάσουν στό φῶς τῆς ἀλήθειας, ὅταν γνώρισαν τὸ Χριστό ὡς μονογενὴ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως συνέβη μὲ τὸν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο, πρῶτο ἐπίσκοπο Ἱεροσολύμων.

Ἐκτός, βέβαια, ἀπὸ αὐτὲς τίς κατηγορίες τῶν ἀνθρώπων, πού εἶχαν μιά θετικὴ στάση ἀπέναντι στό Χριστό, ὑπῆρχαν –καὶ ὑπάρχουν– καὶ ἄλλοι πού ἐκδήλωσαν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. α' 11–19)

Τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου

Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτὸ οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἤκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. **Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου** καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν. Ἐπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἰστορήσαι Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε· ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

ἀρνητικές διαθέσεις ἀπέναντί Του. Τέτοιοι ἦταν οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πιλάτος. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἔζησε καὶ ἀνδρώθηκε καὶ ὁ ἀπ. Παῦλος, ὡς Σαῦλος. Ὁ Χριστὸς ὅμως δέν τὸν ἄφησε νά διαφθαρεῖ μέσα στό στρατόπεδο τῶν διωκτῶν Του. Τόν αἰχμαλώτισε ὡς «σκεῦος ἐκλογῆς» καὶ τόν τοποθέτησε στή χορεία τῶν ἀποστόλων Του ὡς «ἔσχατο» χρονικά, ἀλλὰ πρῶτο στοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Ἐκλογή καὶ ἐλευθερία

Βλέποντας ὅλες τίς κατηγορίες τῶν ἀνθρώπων πού προαναφέραμε μέσα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ἱστορία τοῦ ἀπ. Παύλου, βρισκόμαστε ἀπέναντι στό θεμελιώδες πρόβλημα τῶν ὀρίων τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ρόλου τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ στὴν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μία ἐπιπόλαιη ἀνάγνωση τοῦ σημερινοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωση τῆς σκανδαλώδους εὐνοίας τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἀπ. Παῦλο. Ὅμως χρειάζεται προσεκτικότερη ἀνάγνωση καὶ ἐρμηνεῖα τὸ ἱερό κείμενο.

Τὸ «σκανδαλώδες» σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς, σὲ μιά ἐλεύθερη ἀπόδοση, εἶναι τὸ ἀκόλουθο: «Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μέ ξεχώρισε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου καὶ μέ τὴ χάρι Του μέ κάλεσε νά τὸν ὑπηρετήσω...». Ἡ ἐπιφανειακὴ ἀνάγνωση τῆς φράσης: «ὁ Θεός ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου...» δίνει τὴ λαβὴ γιὰ ἀπόψεις περὶ ἀπόλυτου προορισμοῦ, γιὰ προδιαγεγραμμένη πορεία τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ὑβριστικὴ ἀποψη τῆς προσωποληψίας τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἄλλοι εὐνοεῖ «ἐκ κοιλίας μητρός» τους καὶ ἄλλοι ἀφήνει νά ταλαιπωροῦνται στὴν ἄρνηση καὶ τὴν ἀποστασία.

Γιὰ τὴ σωστὴ ἀνάγνωση καὶ ἐρμηνεῖα αὐτῆς τῆς φράσης πρέπει νά ἴδουμε ὑπό-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, οἷς κάνω γνωστόν, ὅτι τό εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον ἐκηρύχθηκε ἀπό ἐμέ, δέν εἶναι ἀνθρώπινον, διότι οὔτε τό ἐπῆρα οὔτε τό ἐδιδάχθηκα ἀπό ἀνθρώπους ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχετε ἀκούσει, βέβαια, τήν ἄλλοτε διαγωγῆν μου εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν, ὅτι δηλαδή ὑπερβολικά καταδίωκα τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καί τήν πολεμοῦσα. Καί εἶχα μεγαλύτερες προόδους εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν ἀπό πολλούς συνομπλικούς συμπατριώτας μου, μέ τόν ὑπερβολικόν ζῆλον πού ἐδειχνα διά τās πατρικάς μου παραδόσεις. **Ὅταν ὁμως εὐδόκησε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μέ ξεχώρισε ἀπό τήν κοιλίαν τῆς μητέρας μου** καί μέ ἐκάλεσε διά τῆς χάριτός του, νά ἀποκαλύψῃ μέσα μου τόν Υἱό του, διά νά κηρύττω αὐτόν εἰς τά ἔθνη, ἀμέσως δέν συμβουλευθήκα ἀνθρώπους, οὔτε ἀνέβηκα εἰς τά Ἱεροσόλυμα πρὸς ἐκείνους πού ἦσαν ἀπόστολοι πρὶν ἀπό ἐμέ, ἀλλ' ἔφυγα εἰς τήν Ἀραβίαν καί πάλιν ἐπέστρεψα εἰς τήν Δαμασκόν. Ἐπειτα, ὕστερα ἀπό τρία χρόνια, ἀνέβηκα εἰς τά Ἱεροσόλυμα διά νά γνωρίσω τόν Πέτρον καί ἔμεινα κοντά του δέκα πέντε ἡμέρας. Ἄλλον ἀπό τοὺς ἀποστόλους δέν εἶδα παρά τόν Ἰάκωβον, τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ψη μας δύο πράγματα: Πρῶτον, τήν ἱστορία τοῦ ἀπ. Παύλου. Σ' αὐτή φαίνεται καθαρά ὅτι ἡ ἐκλογή του ἀπό τό Θεό «ἐκ κοιλίας μητρός» του δέν τόν ἐμπόδισε νά γίνῃ διώκτης τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν φανατικός Φαρισαῖος. Ἡ διάθεσή του ὁμως ἦταν καθαρῆ καί εἶχε ἔφεση γιά βαθιά καί εἰλικρινή μελέτη τοῦ νόμου. Αὐτή ἡ προπαρασκευή τόν ἔκανε «σκεῦος ἐκλογῆς», ἱκανό νά δεχθεῖ τήν ἀποκάλυψη τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο στήν ἀρχή καταδίωκε. Ἐπειδή στό Θεό δέν ὑπάρχει προσωποληψία, αὐτό πού συνέβη στόν ἀπ. Παῦλο συμβαίνει καί σέ κάθε ἄνθρωπο πού φθάνει στήν πνευματική ὠριμότητα πού ἐκεῖνος ἔφθασε. Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει νά ἐπιδείξει πολλῆς τέτοιες περιπτώσεις. Δεύτερον, πρέπει νά λάβουμε ὑπόψη μας ὅτι τῆ σκανδαλιώδη εὐνοια τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἀπ. Παῦλο τήν καταγράφει ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος. Ὁ Θεός ἀποκαλύφθηκε στόν ἀπ. Παῦλο γιά τήν ἀρετή του, τή γόνιμη πνευματική του κατάσταση. Ὁ ἴδιος «ταπεινοφρονῶν», ὅπως ἴνεο οἱ ἑρμηνευτές, τά ἀποδίδει ὅλα στή χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἄλλῳστε ὅπως ἔχει γράψῃ σέ ἄλλη ἐπιστολή του, τό μόνο δικό του «κατόρθωμα» γιά τό ὁποῖο καυχᾶται εἶναι οἱ ἀσθενεῖές του, στίς ὁποῖες ἀποκαλύπτεται τελειότερα ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ «σωτήριος χάρις» δίνεται ἐξίσου σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτό πού μᾶς διαφοροποιεῖ εἶναι ἡ διάθεση τῆς εὐγνωμοσύνης ἀπέναντι στό Θεό γιά τίς δωρεές του· εἶναι ἡ αὐτοπροαίρετη κίνηση τῆς ὑπακοῆς στό εὐαγγελικό κήρυγμα· εἶναι, τέλος, ἡ ἐργώδης προσπάθεια μεταποιήσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπό ἀποστάτη ἢ διώκτη σέ «σκεῦος ἐκλογῆς» τοῦ Θεοῦ.

π. Θ.Α.Β.

28 Δεκεμβρίου 2003: ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ
Μνήμην ἐπιτελοῦμεν Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, Δαβίδ τοῦ Προφητάνακτος, Ἰακώβου τοῦ
Ἀδελφοθέου. Τῶν ἁγίων Δισμυρίων μαρτύρων τῶν ἐν Νικομηδείᾳ καέντων († 302).
Ἦχος: γ' – Ἐωθινόν: ΣΤ' – Ἀπόστολος: Γαλ. α' 11-19 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. β' 13-23.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Ἰανουαρίου, Πρό τῶν Φώτων.
Ἀπόστολος: Β' Τίμ. δ' 5-8 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. α' 1-8.

«ΣΤΗ ΓΕΝΕΘΛΙΟ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ»

Δέν πραγματοποιήθηκε ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ σύμφωνα μέ τοὺς φυσικούς νόμους, ἀλλὰ ὑπῆρξε θαῦμα ὑπερφυσικό, γιατί παραμερίσθηκε ἡ φυσική τάξη καί ἐνήργησε ἡ θέληση τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μονογενὴς Λόγος πού γεννήθηκε πρὶν ἀπ' ὅλους τοὺς αἰῶνες, ὁ ἀπρόσιτος καί ἀσώματος καί μοναδικός, εἰσῆλθε στό φθαρτό καί ὄρατο σῶμα μου. Γιά ποιό λόγο; Γιά νά διδάξει μέ τὴν παρουσία Του, καί μέ τὸν τρόπο αὐτό νά μᾶς ὀδηγήσει πρὸς τὰ ἀόρατα. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν περισσότερο σ' ὅ,τι βλέπουν παρά σ' ὅ,τι ἀκούνε, καί ἀμφιβάλλουν γιά ὅ,τι δέν βλέπουν, γιά τοῦτο δέχτηκε νά προσφέρει μέσω ἐνός ὄρατου σώματος τὸν ἑαυτό Του σπὴ θέα τῶν ἀνθρώπων ματιῶν, ὥστε νά διαλυθεῖ κάθε ἀμφιβολία. Καί γεννιέται ἀπὸ Παρθένο.

Ὅπως ἕνας τεχνίτης πού βρίσκει ἕνα πολὺ καλὸ ὕλικό, κατασκευάζει ωραιότατο δοχεῖο, ἔτσι καί ὁ Χριστός, ἐπειδὴ βρῆκε ἀγνό τὸ σῶμα καί τὴν ψυχὴ τῆς Παρθένου, τὸ ἔκανε ἔμψυχο ναὸ γιά τὸν ἑαυτό Του, καί ἀφοῦ ἔλαβε τὴ μορφή τοῦ ἀνθρώπου, παρουσιάστηκε στὸν κόσμον, χωρὶς νά ντραπεῖ τὴν ἀσχήμα τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Γιατί δέν ἦταν προσβλητικό γι' αὐτόν νά λάβει τὴ μορφή τοῦ πλάσματος Του. Καί τὸ πλάσμα αὐτὸ ἀπόκτησε μεγάλη δόξα γιατί μέσα του εἰσῆλθε ὁ Δημιουργὸς του. Ὅπως λοιπὸν σπὴν πρώτη δημιουργία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορούσε νά δημιουργηθεῖ πρὶν νά πάρει πηλὸ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἔτσι δέν μπορούσε νά διορθωθεῖ τὸ δοχεῖο πού εἶχε φθαρεῖ, ἂν δέν ἔμπαινε μέσα του ἑκεῖνος πού τὸ δημιούργησε.

(Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου. Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας «Ὁμιλίαι στὰ γεγονότα τῆς Θεῆς Οἰκονομίας»)

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἰσεται στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες τῆς «Φωνῆς Κυρίου» εὐλογημένο παρά τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὸ ἔτος 2004

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σπὴν ὁποία περιστσιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευθυντής, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>